

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Økonomi- og erhvervsministeren meddelte i en redegørelse til Erhvervsudvalget i februar 2003, at der i folketingsåret 2003-2004 ville blive fremsat forslag om en teknisk justering af rejsegarantifondsloven. Den påtænkte justering var foranlediget af en henvendelse fra fondens formand, hvori han gjorde opmærksom på, at brancheudviklingen med store fusioner betød, at overgrænserne i skalaerne for garantistillelse ikke længere var hensigtsmæssige.

Imidlertid har to konkurser i forsommeren 2003 sat yderligere fokus på rejsegarantifondsloven, herunder særligt på fondens manglende muligheder for at gribe ind over for erhvervsdrivende, der driver virksomhed på et uforsvarligt økonomisk grundlag og dermed forøger fondens risiko for at lide tab.

Formålet med dette lovforslag er derfor at ændre rejsegarantifondsloven, således at fonden får mulighed for at føre et målrettet tilsyn med branchen, og at den får mulighed for at kræve forhøjet garantistillelse af rejsearrangører, der driver virksomhed på et uforsvarligt økonomisk grundlag. Lovforslaget skal ligeledes sikre en bedre proportionalitet mellem garantistillelsen og fondens potentielle tab gennem ændringer i bunden af skalaerne for garantistillelse og fjernelse af overgrænserne i skalaerne.

2. Lovforslagets baggrund

Rejsegarantifonden blev oprettet ved lov i 1979 for at sikre danske selskabsrejsekunder mod de uheldige konsekvenser af en rejsearrangørs konkurs. Dette skete efter en rejsearrangørs økonomiske sammenbrud i 1978, hvor selskabets kunder strandede på rejsemålene uden mulighed for hjemtransport, og hvor hotellerne afkrævede dem betaling for opholdet, fordi rejsearrangøren ikke havde betalt hotellerne.

I forbindelse med gennemførelsen af Rådets direktiv af 13. juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure (90/134/EØF) i dansk ret, blev lo-

ven om rejsegarantifonden ændret i 1997. Formålet var at gennemføre pakkerejsedirektivets artikel 7, hvorefter en rejsearrangør og/eller en formidler for en udenlandsk arrangør skal godtgøre, at han stiller tilstrækkelig garanti til, i tilfælde af insolvens eller konkurs, at sikre tilbagebetaling af erlagte beløb og hjemtransport af forbrugeren. Samtidig blev der indført nye regler for garantistillelse, således at rejsearrangørerne/formidlerne fremover skulle stille en garanti, der stod i forhold til deres omsætning, ligesom fonden fik mulighed for at kræve forhøjet garantistillelse af rejsearrangører/formidlere, der tidligere havde påført fonden tab, og hvor der var særlig risiko for, at det ville ske igen, eller af rejsearrangører/formidlere, der benyttede usædvanlige forudbetalingsvilkår.

Rejsegarantifonden fik samtidig mulighed for at kræve alle oplysninger, som fonden skønner nødvendige for at sikre, at loven overholdes, herunder til afgørelse af om et forhold falder ind under loven og/eller for at undgå, at fonden lider tab, men fonden fik ikke egentlige tilsynsbeføjelser.

Det er hensigten med ændringerne i nærværende lovforslag at give fonden bedre muligheder for systematisk at følge rejsearrangørernes/formidlernes økonomi og for at gribe ind over for virksomheder, der drives på et uforsvarligt økonomisk grundlag, samt at sikre en bedre proportionalitet mellem den stillede garanti og fondens potentielle tab ved en konkurs gennem justeringer i skalaerne for garantistillelse.

Udviklingen i rejsebranchen og ændringer i forbrugernes adfærd har samtidig ført til overvejelser om behovet for mere fundamentale ændringer af lovens grundlæggende principper.

Ved pakkerejsedirektivets vedtagelse i begyndelse af 1990'erne, blev stort set alle ferierejser afviklet som pakkerejser, mens det i dag kun er ca. to ud af tre ferierejser, der afvikles som pakkerejser. Til gengæld er forbrugerne i langt højere grad begyndt selv at sammensætte deres ferierejser af enkeltydelser, ligesom pakkerejsearrangører i højere grad tilbyder kunderne valgmulighed mellem pakkerejser og enkeltydelser.